

cesser, findes der intet Spor deraf, og disse Gaarde ere altsaa blevene indbragne under Hovedgaarden, længe forinden det tidligste Forbud mod saadanne Foranstaltninger er blevet givet, ligesom jeg ogsaa skal bemærke, at noget lignende utvivlsomt er Oprindelsen til, at der ved mange Hovedgaarde findes uprivilegeret Hartkorn foruden det privilegerede; om et eller andet Stykke kan være indbraget, efterat det var forbudt, og saaledes ulovlig erhvervet, kan jeg naturligtvis ikke sige, men Hovedmassen hidrører vistnok fra en saadan Inddragning af Bøndergaarde paa en Tid, da det var et fuldkommen lovligt Foretagende. Selv efter Markinddelingen kan man endnu forfølge det gamle Vestby indtil 3½ Side — der er en lille bitte Afvigelse — som en integrerende Deel af Selsø Hovedgaard. Jeg har derefter ladet eftersee alle Ministeriets Registranter, men i hele den Række Aar, hvorom der er Tale, er der ikke fundet nogensteds Bevilling, der hjemler Selsø Gods nogensteds Rettighed mod at udstykke Kollisehaven, og der er saaledes ikke blot intet positivt Beviis for, at der skulde paahvile vedkommende Eier nogen Forpligtelse til at hævde Kollisehaven til Bønderbrug, men der er endog det negative Beviis, at en Bevilling, der var knyttet til en saadan Betingelse, ikke eksisterer, og endelig er det beviist, som det forekommer mig, med stor Klarhed, hvorledes det er gaaet til, at den oprindelige Bønderby Vestby nu er en integrerende Deel af selve Selsø Hovedgaard, hvor den forøvrigt naturligtvis ikke staaer som Hovedgaardstaxt, men netop med det uprivilegerede Hartkorn, 61 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdr., der efter den næstældste Matrikul er nedsat til 11 Tdr. 4 Skpr. 1 Fdr. Det forekommer mig saaledes her at være bragt til en større Klarhed, end det ved andre lignende Forhold vil være muligt, at Kollisehaven er Hovedgaardstaxt, at det er ved en fuldkommen frivillig Akt og ikke som Vederlag for nogen anden indrømmet Rettighed, at den i sin Tid er bleven udlagt til Bønderbrug, at der navnlig ikke kan hentes nogetsteds Argument fra Traditionen om Vestby, og at der altsaa fra Lovgivningens Standpunkt ikke er det Allermindste at indvende imod, at den nu atter inddrages og behandles som Hovedgaardstaxt

under selve Hovedgaarden. Det er mig en Glæde endnu at kunne tilføie, at Eieren af Selsø Gods, Baron Scheel-Plesken, har søgt selve Operationen tilveiebragt med den allerstørste Humanitet, saaledes at det kun er ved Dødsfald, at Inddragningen har fundet Sted, og at den, hvad enten det var Fæste eller Leie, er steet mod en meget anstændig Forsorgelse, ved Afstået osv., saaledes at hverken Enter eller Nogensomhelst paa nogen Maade ere blevene brøstholdne. Jeg haaber, at disse Oplysninger ville være tilfredsstillende, saavel for den ærede Forespørger som for dem, paa hvis Vegne han her har talt.

Isberning: Jeg maa takke den høitærede Minister for den store Iuldstændighed, hvormed han har givet disse Oplysninger, og jeg vil haabe, at de Vedkommende ogsaa derved ville kunne berolige sig.

Da Ingen ellers begjærede Ordet, erklæredes Forespørgslen for sluttet.

Formanden: Jeg skal meddele, at jeg fra Landstingets Formand har modtaget Underretning om, at Landstinget har tiltraadt Forslaget om det Antal af Medlemmer, der af hvert Thing skal vælges til at indtræde i Fællesudvalget angaaende „Forslag til Lov indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politisager i Kjøbenhavn m. v.“, og at der i Landstinget er valgt følgende 5 Medlemmer: Randsverretsprokurator B. Christensen, Kammerherre Rosenørn-Teilmann, Høiestretsadvokat Brock, Statsraad Tang og Professor Bjerring.

Med Forbigaaelse af Nr. 2 paa Dagsordenen gif man derpaa over til Valg af 5 Medlemmer for Folkethingets Vedkommende til et Fællesudvalg til Behandling af „Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politisager i Kjøbenhavn m. v.“

Ved den derpaa foretagne Stemmegivning afgaves 60 Stemmesedler, hvoraf een erklærede